

PREPROSTI VERZI O DOMAČIH KRAJIH IN LJUDEH

Pisana Loka

Pisana Loka,
črn je Kranj,
bela Ljubljana,
Kamnik je usran.

(Zapisal Janez Bleiweis, Novice 1878)

Bela Ljubljana,
črn si ti Kranj,
pisana Loka,
sam Kamnik zaspan.

(Zapisal Ljudevit Tomšič, Torbica 1863)

Škofjeloška himna

Med Selšco in Poljanšco
eno mestece stoji,
malo bliže ga poglejmo,
kaj notri se godi.

Že v Prajerci ta stari
uzreš pravi umotvor:
tako si v tretjem štuku,
brez da bi šel navzgor.

Nedolžna Škofja Loka
zapelat se ne da,
že 1000 let je stara,
še zmeraj Krancelj ima.

Ima pa Loka vse pogoje,
da lahko okrog slavi,
saj Kralja in Cesarja
še v večjih mestih ni.

Tudi Papež Jaka I.
in pa njegov patron
ima v Št. Jakob sedež,
samo Jakov ni zastoj.

Vsi se že bojijo,
da bi Papež šel kam stran;
gotovo se je naveličal,
prodal je Vatikan.

Zverine je že v Loki
gotovo za en zverinjak,
Medveda in Lisico
dobiš na vsak korak.

Za Šurke je pa tukaj
gotovo najboljši kraj,
saj eden se je urajmal,
ki ima 100 kil že zdaj.

Ne bo te konec od žeje,
če v Loko se podaš,
če trikrat se prestopiš,
pa spet gostilno imaš.

Pred kapucinskim mostom
je številka sto enajst,
notri rodil se je Feškov Polde,
ki je izumil klostergajst.

Kaj bomo v postu jedli,
ta skrb nas ne mori,
za to skrbijo Puštalci,
ki vsi so žabarji.

Od malega do velikega
vse žabe tam lovi,
včasih še kakšna krota
se v žakelj privali.

Če uši si se nalezel,
da te po glavi srbi,
glavnikarska tovarna
ti prežene vse skrbi.

Na Peklu je apoteka,
kjer arcnije vse dobiš,
samo glej, da bo prava mera,
če ne bo šlo navzkriž.

Če jo na Plac pripoješ,
policaja se je za bat,
če jo po Štengah mahneš,
si lahko zlomiš vrat.

Če srečno jo pricápljaš,
kjer Maček taberna,
greš lahko se pokrepčat,
saj vince dobro ima.

To pa le sam mirkaj,
ko zjutraj se zbudiš,
da prevelikega mačka
v postelji ne dobiš.

Če to se ti posreči,
da dá ti od kevdra ključ,
še notri ti bo posvetil
kot v cerkvi večna luč.

V Loki Mišnica je taka,
da več nikoder ni.
za vabo je vino, klobasa,
zato bodi brez skrbi.

Če vanjo se ujameš,
ga stisneš en bokal,
saj na eni strani je Studenec,
na drugi pa Špital.

Če si pa tako nesrečen,
da prav na smrt zbolíš,
je Štajerc koj pripravljen,
da spravi te v paradiž.

Če pa ni kaj resnice,
kar tukaj notri stoji,
se lahko vsak prepriča,
na svoje lastne oči.

(Zapisal France Žebre)

Moji Loki

O, Loka,
v sivi davnini iz lepote in zdravja spočeta,
v brežino, v zelenje in pesem razpeta,
kaj od razpenjenih polj si tako zavzeta?

O, morda pa iščeš izgubljenih sinov,
raztepenih na vse vetrove in vse svetove
in jih ni domov?

O, pa vedi!
Kadar nas kliče pri nunah, kapucinih
in kadar nabija šentjakobski zvon,
takrat se nam zjoče srce od misli pregrenke na té,

In jaz zase vsaj vem:
kadar bo zvrhana kupa življenja bolečin,
takrat me ded pokliče prav iz groba globin
in v sladko naročje se bo vrnil Tvoj izmučeni sin.
In tedaj, Loka, za večne čase ga boš privila nase.

(*Napisal Jan Plestenjak*)

V Skalicah

Tu v Skalicah radujem
igranju se valov,
bedeč sanjaje priča
povodnih sem godov.

Rusalke sem jaz videl,
njih petje čul in smeh.
Ob vodi njih plesove
po mokrih gledal tleh.

In zopet slišim pesem,
odmeva temni les;
to niso bile sanje,
pojo rusalke res!

Glasovi omamljivi,
očaran k vam hitim,
da v harmonijo vašo
od blizu se vtopim.

Grmovje vstran odgrnem
in pomolim obraz:
rusalke cvetolike,
o vidim, vidim, vas!

O ne! — Rusalke niso
te deklice mlade,
to vrle so Ločanke,
ki rake tod love.

(*Spisala Lujiza Pesjakova, Vrtec 1875*)

Loški napisi

Ob vhodu (Plevna)

O popotnik, tu zavri, postani,
vsemu svetu našo reč oznani:
tisoč let nas je gonilo, trlo,
pa nas vendarle še ni požrlo.

Štemarski kostanji (Ob Groharju)

Tu smo stali: rod na rod
v naši si senci otiral je pot.
Preden nas je cestar izbrisal,
nas je Ivan za večno narisal.

P. Romuald

Tuki pupisol sim ta Pasion
oli trpejne našiga Krista,
gori uživam jest boži lon,
tebe pa čaka krempeljce mifista.

Kapucinarski most

Jaz sem trden most,
kakor kamen-skala kost,
z brega v breg se nosim:
kar za mano — prosim!

Per me si vá

Skoz mé se grè mimo duhov kosarne,
skoz mé se grè kraj lurškega studenca,
skoz mé se grè do omana, kovarne.

Plàc pozimi (Ob Groharju)

Ali to ni Loka v snegu,
to so le željé na begu,
to so želje, upi strti,
to so le željé po smrti.

Noč na Placu

Ko pride noč, sodruga poezije —
ah daj no, dragi, to so fantazije!
Na Placu se tedaj že spi,
objema povštre, prede in smrči.

Ali ko pride ura strahov,
ko odbije dvanajst zvonov,
Plàc se zgane,
z loža plane
staro, mlado,
golo, z brado,
suho, polno,
zdravo, bolno,
revno, bogato,
hlevno, bahato,
smešno, otožno,
grešno, pobožno,
tiho, glasno,
mrko, jasno,
hitro, počasno,
grdo, lépo,
gluho in slepo
urno se v koló zavrtí,
burno se okrog Štirne podí,
ringaraja,
vijavaja,
si nagaja,
se zavaja,
se razvnema,
se prižema,
se objema,
skače, se stiska,
gode, piska,
vriska, joče,
smeje se, stoče,
zviija se v kače,
še drugače —

sveta Šentomprga, saj bo kmalu
tó-le podobno, fej, bakanalu!

Tákrat pa Jakob s prstom požuga:
Konec, otroci, če ne, bo druga —!

Plàc ostrmí,
Plàc domov zbeží,
v nástil se skrije,
roka Marije
rahlo ga v sèn povije.

Luna na nebu (če je jasno, seveda)
čudom se čudi, pisano gleda,
po farizejsko sólze toči,
zjutraj, joj joj, od smeha počí.

Zdaj pa reci: je to poezija?
Kaj še, dragi — vizija, vizija!

Pekèl

Pekèl sem res, al se ne boj,
korajžno vstopi, grešnik moj!
Tu ni hudičev, ne požarov,
tu je le Angel Molinarov.

Hudičeva brv

Grdo ime: sam bognasvari!
Dela krivico ji, čast ji kvari.
Srečal na njej sem zares-dekliča,
ali nikdar nikoli hudiča.

Na fužini

Ágato so obtožili,
jo v to vòdo potopili,
rešil jo je Kosmov Janez —
kdo bi tebe, reva, danes?

Krancelj

Včasi tu gòri so šac kopali,
al so le dolge nosove nabrali.
Pride pa mož od sóli in pópra
in ti iz nič cel donžon pricopra!

Gorajte jeseni (Ob Groharju)

Postoj, postoj, ti bleđi fant,
poglej no, glej moj pisan gvant,
po njih repa se redí. —
Oj meni se mudí, mudí,

oj meni se takó mudí,
pa sam ne vem, kam me podí.
Zato pa dàj, jesén počáj,
saj pridem spet nazaj.

Sv. Mohor na Ósonku

Ko bil je Gospod prav židane volje,
pogrnil je prèdse to žlahtno polje,
za stražo je Grintavce sklical,
za rázgled pa mene privical.

Loška smojka

Sedem gradov se trgalo je okrog róda Homerja,
zame potrebno to ni, dosti, da usta odprem.

Zavozlano

Koljejo v Loki štirje mesarji,
štirje mesarji, štirje lončarji.
Pravi lončarji pa niso mesarji,
naši mesarji le, tí so lončarji.

Muzejsko društvo

Grška je Efialta rodila,
Loka še hujšo reč izkotila:
leto za letom ta graja
njene razglede izdaja.

1000 (mille)

Zapel ti bom sonet, o mille, Loka,
po vseh pravilih, kot se gre in šika,
prav vse bo v redu, rima in oblika,
čeprav mi svinčnik zraven poka, poka,

čeprav srcé mi poleg, poleg joka
ob teh pravilih, rimah in oblikah,
prav vse bo v redu, v stikih in razlikah,
zapel ti bom sonet, o mille, Loka!

Al pesniki se danes ne rodijo:
napisati sonet je huda muka,
kako se reveži pri tem potijo!

Bo že, bo že, se bó že našla luka,
pa bom zastokal, mille, Loka, adijo!
Poglej no to-le reč: sonet je tukaj.

Jesenko

Boljšo pšenico sem gojil,
da bi za tebe več kruha dobil.
Meni ni treba več jesti.
Konec povesti.

Vladko

Dan na dan sem operiral,
z instrumenti muziciral,
zraven sem, da je biló več dela,
zdravil duše brez skalpela.

Slavko

Kaj kitajski zid, kaj piramide!
Jaz naredil sem, kar ne preide,
spletel sem si neusahljivi venček:
Flisov in Ta žegnani studenček.

Andrejček

Šepal okrog si kot ranjen kos,
kar umazan, raztrgan, bos,
prosil samó si: Čika, čika!
Oh Andrejček, smrt vse zaflika.

Talec

Obriti znal si lice, svét,
si dušo pihal v klarinet,
pogumno stopil pred streline —
zdrav, zdrav na veke, Tajčkov Tine!

Za brajdo

Tukaj za brajdo, tukaj za brajdo,
sva se za róke sprevajala z Majdo.
In potem? — Ti firbec zaviti,
ali ne veš, kaj se pravi ljubiti?

Za Grebenarjem

Tukaj na jésen je vriskala ajda —
saj ni res, to je bila Majda.
Ali obé?
Kdo pa to ve!

Za gradom

Tukaj sva hitre štruklje valila,
pôtlej jih ta lačnim delila.
Majda, tedaj sva slabó operirala,
mar bi jih bila za zdaj konzervirala!

Toplice

Tukaj po Sori sva čofotala,
v produ iz peska gradove zidála,
Majda, Majda, tristo hudičev,
daj mi usta, da ne bom kričal!

Plác 34 (po starem štetju)

Tu sem se rodil,
se igral, učil,
pól sem šel po sveti —
zdaj ne znam več peti.

(Spisala Loška smojka)

Pavletu Blazniku

13—VI—1973

Virum opúsque canó — ki ni mu enakega!
Mož je iz Loke doma, ki škofja brižinska
postala posest pred tisoč je leti.
Mož je mladenič sveže podobe, krepkih moči
telesnih in dušnih — na vrhu telesnih je sil,
ki v službi nenehni duhá stvarjálnega so,
snujočega že stoletja mu pol.

Fant je pogumen, ponosen podal se
iz Loke v Ljubljano, do vzeten za pesem, gosli
in znanost, ki odkriva preteklost škofjo v Loki —
z ljubeznijo, vnemo vso predal se je Muzi Historije,
potaplja podnevi se v skrivno pisanje pradavnih;
nuja življenjska, glasbeni dar in prožno teló
ponoči v kavarni mu vodi po strunah rokó —
v rosnem pa jutru nato — hajd' peš v Loko,
čarobni goslač z violino pod pazduho. —
Sanja bedé čez Sorško poljé, mimo Bitnja,
s pogledom v hribih poljanskih in selških,
kako so živeli mu tod predniki davni
pod palico krivo frisinških škofov,
sanja, naklepa, kak' skrito njih žitje in bitje
izvabil kot glasbo iz gosli bi
pismenkam skrivnim in težkim desetih stoletij,
da zaživelo gospostvo bi loško v živi podobi,
kot nobena krajina slovenska
slikarja še našla ni v knjigi, besedi.

Fant ta gorenjski, ki pest mu je krepka,
vreden, da dalmatinski cvet je dobil —
in volja prešerna vdano sledi besedam učitelja Ljudmila, Milka,

kažočim v skrivnostno preteklost mu pot,
zakrito v pergamentih bavarskih. —
Zastavi namen si, krepkó z vso voljo
stopa za njim: kot kompozicijo glasbenik,
analizo, sintezo s širokim obzorjem si
on osvoji — kleše in kuje z voljo prekrepko —
list se za listom vrsti,
jasni se mu leto za letom preteklosti loške,
kraj mu za krajem v gospostvu vstaja
v podobi gospodarski, življenjski:
kak ljudstvo bori se z zemljó, krči in orje,
stavi si hrame, vasi, prideluje in pase,
odrájtjuje štibro, pravde velike in male —
kak zvesto je grudi,
rod se za rodom množi, trdno na zemlji stoji!

Pavle: valčke in tange igrajo mu gosli,
simfonije posluša in opere —
pesniška duša je sam —
simfonije njegovega dela duhá,
življenja na loškem gospostvu
ustvarja pero mu leto za letom:
note številke so, karolinška pisména,
ki snuje kot tkavec v podobo jih živo
življenja minulih stoletij,
kdor poglobi se v nje, melodija iz njih
zazveni, valovi, kipi in hrumi:
žitje in bitje kmeta na hubi, meščana v Loki
v cehih, suknjah gosposkih, v grajskih zidéh,
kajžarjev malih, ki s prsti rujejo v zemljo,
da ohranijo dih si življenja...

Kot freske mogočne ob spremljavi glasbil
oživé zdaj pred nami selitve v doline in hribe,
kjer gozdni divjadi drug bo zdaj
človek — loški podložnik.
Ne bega mladenič in mož od snovi do snovi —
za ciljem širokim, visokim
kot górnik v goré stopa preudarno, mirnó
in dela pomnik so življenjske poti mu in truda:
Kolonizacija Selške doline, Poljanske,
Bitenj in selška posest,
Kmečki podložnik Sorškega polja, Županija Dovje,
Gospostvo v Besnici,
Dolenjska posest škofov brižinskih
in še vrsta razprav v Loških razgledih...
In društvo muzejsko v Loki — poglavje bogato.
Prepiše, natisne z razlago, obsežno pol tisoč strani,
urbarje škofije, ki last ji je Loka
in njena posest na Gorenjskem, Dolenjskem.

Delo veliko med tem snovati pomaga:
Zgodovino gospodarstva in družbe Slovencev,
ki ne prišla bi na svetlo bila
brez njegovih naporov večletnih.
Druži, moléduje, pripravlja kolege,
seje, zapisniki mnogi priča so truda njegovega.
Sam vanjo napisal razprav je,
ki zajemajo vso slovensko zemljo!

In mine za tem let prav deset:
tisočletna je Loka, gospostvo —
spomin zdaj slavi trpljenja in dela
tisočev njenih ljudi v tisoč teh letih —
a najlepši, trajni spomin, ki preživel bo
bron, igre in petje, govornike, slavja,
knjiga je Pavleta Blaznika
o zgodovini Loke, gospostva,
ki vrh je in krona blesteča življenjskega truda
moža, ki v tem letu slavi
vsem v veselje delaven, mlad in krepak
sedemdeset življenja že let,
let, ki zakriva svežina moža jih,
ki pokonci mu stopa trdna postava v prožen korak,
ki brazd si v lice nič ni pridóbil,
ki žive mu, samozavestno zrejo oči,
ki brki so beli v okras mu,
ki lasje mu častito ozarjajo glavo:
ves govori, kak trdo mu delo, življenje bilo je,
kako zmagovito opravil je nalógo odlično!

Kot častni meščan rodne zdaj Loke
čaščèn, poveličan v delu velikem
stoji trden in zdrav kot simbol
tisočletnih podložnikov Loke,
svobodnih na prelepih
poljanskih, selških in sorških tleh!

Le hodi na Rožnik, da obnoviš si moči
za delo, ki čaka — in glej v kraje domače:
na Stari vrh, Blegoš in hribe okrog,
ki poveličal si v znanosti Ti jih,
kot Visoški gospod jih je z lepo besedo...
Pavle — zdrav in krepak
bodi nam mnogo še let
do skrajnih mejá!

(Spisal Vilko Novak)

Štirje fantje slavni

Štirje fantje slavni
so na Pepelnico imeli parado,
v Loki na cesti glavni
naredili so maškarado.

Prvi član te družbe,
Ivo Funtek imenovan,
naveličal se je svoje službe,
zapustil je mesarski stan.

Drugi član Vilče Krekov
ta je ravno takšen fant,
mesariji se je odrekel,
obesil jo je na kant.

Tretji je pa Joškov Jože,
tudi Starman imenovan,
brez noža te da iz kože —
poklic mu je špilavski stan.

Četrti je pa Marjančenk Andrej,
poln vsakovrstnih muh,
ki je žejen kar naprej,
čeprav je zmerom suh.

To so štirje fantje vzorni,
so brez skrbi na svet',
vsi nanje so pozorni,
to so zbrani loški cvet.

Imajo vse lastnosti,
ki odlikujejo moža,
znane so jim vse učenosti
tega grešnega sveta.

Ta družba rada je vesela,
dela pa nobeden rad,
pravijo: Bik naj dela,
ki ima veliko mošnjo, debel vrat!

Karte so jim paternošter,
pijačo imajo za boga,
obiščejo vsak klošter,
kjer so sestre usmiljenega srca. —

Na Pepelnico mačka so imeli,
v varžatu pa kače,
nič kaj niso bili veseli,
ker niso imeli pijače.

Vilče, Jože ploh vlačila,
sta ga po Fari zbijala,
vse, kar sta zaslužila,
sta sproti za pijačo dala.

Vsi štirje so se zbrali
tam pri Funtku gori,
na ploh so zapisali:
kriza, sankcije in moratorij.

Marjančenk ta je bil najbolj potr,
naveličal se je živet',
je dejal, da bo naredil smrt,
da bo šel na drugi svet.

Na svetu ni več za biti,
za življenje mu ni mar,
rib mu ne puste loviti,
tako popoka ga žandar.

Tovariši so mu dejali:
»Če hočeš biti hin,
bomo te na gavge djali
za oves, cement in bencin.

To ukradeno je zadnje čase,
nobeden noče biti kriv,
prevzemi te grehe nase,
če že nočeš biti živ.

Dober del boš storil,
prevzel boš tuje grehe,
če se grešnik boš spokoril,
boš gospôdo rešil kehe.

Gospodje bodo dejali,
za nas je bil na gavge djan,
te v zlate knjige zapisali,
trikrat časten boš občan.

Žrtev tvoja bo velika,
trpljenje bo pa kratko,
boš zapisan za svetnika,
namalali te bodo v pratko.

Duša se ločila bo od telesa,
bo šla pred božji tron,
gorak boš šel v nebesa,
vseh ribičev boš patron.«

Lepo mu je Funtek govoril,
ki bil je kot kaplan,
Marjančenk se je pa spokoril,
bil grešnik je skesan.

Jože ga je na smrt obsodil,
za sodnika bil je bratcu:
»Andrej, odrešenik gospódov,
obešen boš na Placu!«

Zvesti prijatelj Vilče Krekov
je bil za rablja imenovan,
da na gavge ga bo vlekel,
pomagal mu na drugo stran.

Na Placu so smrtno sodbo brali,
tam vpričo vseh ljudi,
Marjančenk so dokazali,
da nepošteno on živi:

Kradel je soldaški cement,
kradel je tudi oves, bencin,
bil protidržavni element,
s tem škodoval je domovin'.

Zato pred rihto je krvavo
obsojen bil Andrej,
ker škodoval je državo,
bil obešen je na vej'.

Obsojenec zadnjo željo je povedal:
»Tolkokrat sem bil zaradi rib zaprt,
zato bi rad še eno snedel,
predno bom naredil smrt.«

Rabelj ga je na gavge zvlekel,
ko se je želja izpolnila,
cilinder je odkril in rekel:
»Pravica zadoščenje je dobila.« —

Prav poglejte mučenika,
ki je naredil smrt,
vseh ovsarjev odrešenika,
ne bo jim treba biti zaprt!

Pravici se je zadostilo,
je oprana loška čast:
Marjančenk naj bo pa v svarilo,
v naši državi ne sme se krast.

(Zapisal France Žebre)

Puštalska

Na Osovnški gori
pri svetemu Mohorji
bilo je na semanji dan,
ko so bili vsi pijanci zbran'.

Iz Puštala in Sore
gor gre, kdor le more,
pa še iz drugih vseh vasi
prišlo je dosti ljudi.

Ker je bila cerkvena premala,
večina je odzunaj stala;
kaj bi se notri po cerkvi pehali,
smo kar odzunaj ostali.

Šli smo dol pod buka,
tam, kjer se ta zelen cuka,
oh, tam smo se ga toliko nabrali,
da smo komaj stali.

Gorjanci so se zmenili,
da bodo Puštalce nabili,
ali toliko smo jim mi pokazali,
da štrita ne bodo več iskali:

S palico je garbal Balantač,
Ajznar je imel svinjski tolkač,
Pavlč jih je metal ven pod kap,
da je komaj prišel k sap'.

Pošteno smo se sprli,
Gorjance vse podrli,
pri štritu je bil oklofutan
sam sorški gospod kaplan.

(Povedal Justin Dolinar)

Poljanska dolina

Poljanska dolina, lepa in mila
si zame za zmeraj najbolj!
Tam zibala me je mati predraga
in tamkaj je rodni moj dom.

Krog tebe planine venec so zvile
od Loke do daljnih Žirov.
Ponosno nad njimi Blegoš kraljuje,
očak vseh poljanskih vrhov.

Ob cesti v dolino Sora se vije,
njeni valovi se v soncu blešče.
Žene pohlevna žage in mline,
včasih besneča poplavlja pa vse.

Po hribih in v dolini domačije,
cerkve in bele vasice stoje.
Okrog njih so vrtovi, polja, njive,
za njimi gozdovi mogočni šume.

Zvečer se pesem vesela razlega,
fantje so zbrani, na vasi pojo.
Vsa dekleta na oknih slonijo,
ob njih pa nageljni rdeči cveto.

Dolina neznana, zdaj si poznana
postala dalje in dalje okrog.
Hotaveljski marmor, bogastvo urana
sta v širni svet odprla ti pot.

Poljanska dolina, ti podarila
nam in zanamcem si velike može!
Tavčar, Šubici, Ažbe v svet ponesli
so tvoje dotlej neznano ime.

Prelepa dolina, draga in mila
si mnogim, toda meni najbolj!
Ne zabim te, ker vedno ljubila
bom tvoje gore, doline, svoj dom!

(Spisala Ančka Šumenjak)

Žirovska

Oj, mi smo pa tam na Žirovskem doma,
v prelepi dolini na kncu sveta.
Smo skriti med hribi, pa to nič ne de,
po celem nas svetu poznajo ljudje.

Pri nas na Žirovskem navada je ta,
da glavico brihtno Žirovec ima!
In vedno pripravne pa pridne roke
in zraven še dobro veselo srce.

Če hočete varno po svetu hodit,
vsaj enkrat na našo plat morate prit,
da boste kupili si gojzarjev par,
Žirov pozabili ne boste nikdar.

(Zapisala Marija Stanonik, Loški razgledi 1972)

Pesem nočnega čuvaja v Železnikih

Ura je deset odbila v turnu svetega Antona:
vas varuj ognja noč in dan
Bog pa ljubi svet' Florjan.

Ura je enajst odbila v turnu svetega Antona:
varujte se ognja in otrok,
da ne bo prevelik jok.

Ura je polnoč odbila v turnu svetega Antona:
mirno spite kot v raj',
saj vas varje vaš čuvaj.

Ura je eno odbila v turnu svetega Antona:
varujte se ognja in ljudi,
da vam ne bodo preveč dolžni.

Ura je že dve odbila v turnu svetega Antona:
petelin je že tudi odpel,
dan se delat bo začel.

Ura je že tri odbila v turnu svetega Antona:
nas varuj ognja noč in dan
Bog pa ljubi svet' Florjan.

Ura je že štiri odbila v turnu svetega Antona:
vsi boste morali kmalu vstat,
jaz pa lahko odšel bom spat.

(Zapisal Blaž Gortnar)

Opomba uredništva: Tukaj natisnjeni verzi želijo vzpodbuditi vse tiste, ki so jim znana takšna ali podobna besedila o domačih krajih in ljudeh, da jih zapišejo ali kako drugače sporočijo Loškemu muzeju in jih tako rešijo pred pozabo.